

Ik ben Michel Dutordoir.

Linda Vaes heeft een tweede boek geschreven 'Vlinders van het licht' waarin zij boodschappen opschrijft die ze ontvangt via automatisch schrift van haar overleden dochter, Melissa, alsook van haar persoonlijke gids en andere begeleiders.

In haar boek heb ik een bijdrage geleverd over het automatisch of intuïtief schrijven omdat ik ook een gelijkaardige ervaring heb gehad en dat ik dit eens met jullie wou delen.

Mijn sprookjesverhaal.

Wat als een potlood vanzelf begint te schrijven?

Wanneer ik geboren ben kreeg ik een blanco blad en een potlood mee.

Ik wist niet dat op de achterzijde hele verhalen van mijn vorige levens geschreven stonden samen met mijn huidige levensdoelen. Met mijn hand op het blad mocht ik het alleen voelen en invoelen, het blad omdraaien mocht niet.

Mijn levensvragen bleven evenwel in mijn hoofd doelloos dwarrelen.

'Moeder, waarom leven wij?' was de vraag die ik mij vaak stelde.

Het antwoord was steeds eenvoudig en dezelfde; om te leven, en om een heel korte tijd te leven in een lichaam die je kan en mag bewonen, met veel gevoel en met een hart vol liefde. En ga je leven beleven!

Met vallen en opstaan begon ik mijn leven zin te geven en 'te beleven'. Af en toe voelde ik mijn blanco blad aan maar kreeg geen antwoord.

Op een dag nam ik mijn potlood stevig vast en vroeg: 'Help mij om mijn richting te vinden en om mijn twijfels weg te nemen. Vertel me wat de zin is van dit bestaan, geef mij hoop en moed in dit leven, met een lichaam dat de hele rit aankan.

En ik begon nog meer vragen te stellen: Is er een verder bestaan na dit leven? of is het alleen maar om vanuit je hart liefdevol te leven en verder niets?

Dikwijls nam ik mijn blanco blad en potlood en bleef hardnekkig vragen om een teken, een signaal, om hulp. Stuur mij eens berichten, stuur mij signalen, help mij. Het potlood bleef evenwel stil en woordeloos.

Toch bleef ik het proberen, wachtend, hopen dat mijn potlood toch ooit iets zou schrijven.

En ja, op een dag schreef ik iets, één woord, een woord dat zelfs niet bestond, een woord die vanuit het niets kwam en op het papier gegrift werd.

Ik snapte het eerst niet, maar hoe meer ik mij concentreerde op mijn potlood, hoe meer ik een woord schreef die betekenis kreeg. Eindelijk kwam er iets! Maar steeds maar dat éne woord.

Omdat ik het nooit opgaf ontdekte ik dat die geschreven woordjes samen eigenlijk een zin vormden, een zin waarvan ik eerst dacht dat ik het mij verbeelde, dat ik dit schreef vanuit, mijn denken!

Maar later begon ik andere zinnen te schrijven, zinnen waarvan ik wist dat ik dit niet zomaar kon verzinnen!

Ik begon ook een eigen ritueel te ontwikkelen om een sterkere binding te hebben met mijn potlood. Vanaf dan ging het een andere kant uit. Ik begon teksten te ontvangen, teksten over de zin van het leven, levensdoelen, antwoorden krijgen op mijn vragen, en ik bleef maar schrijven en schrijven.

Naarmate ik mij verdiepte en vorderde in deze dialogen was het alsof mijn geest uit mijn brein stapte, het was niet meer ik die schreef, ik hoorde die stemmen, ik hoorde die woordjes, ik zag die woordjes en ik schreef ze alleen maar op.

En ik begon mijn woordjes ook te voelen, ik begon mijn zinnen te voelen, daar zat liefde in, ondersteuning, en ik bleef schrijven, brieven en teksten. Er werd een band gesmeed, ik ontving 100den teksten en het gevoel iemand te hebben aan de andere zijde die heel diep in mijn hart zat en mij op die wijze hielp om ruimer te denken, om een mooier mens te zijn en om iets van het leven te begrijpen.

De teksten hadden dikwijls een thema, over bvb de evolutie v de mensheid, de geest in de oerbron, verbinding met zielen, toekomstige communicatievormen ed

Hoe negatieve invloedstromingen tot stand kwamen

De wil -en de wens vervulling

Evolutie van de mensheid - god -het nu moment - toekomst - uitverkorenen

De geest in oerbron van de mens

De Klank

Het wezen - de organen

Medemens - hoe iedereen aanvaarden

Verbinding met zielen - hun werking - hun contact met mij

Innerlijke wens - durven stralen zenden -de kracht ervan

Vroegere (Atlantische) & Toekomstige communicatievorm - evolutie in de wereld/ zielen -communicatie

Enzovoorts en zo verder

Dank zij die communicatie ervaarde ik meer en meer een helder geestelijk zijn. Ik had gemerkt dat ik mijn geest zover kon brengen dat het precies uit mijn brein steeg.

Na de boodschappen te hebben genoteerd, kreeg ik andere inzichten, ik kon soms een deel van de astrale wereld zien. Soms in kleur, soms alleen met goudachtige contouren

Ik ontving beelden en werd meegenomen en begeleid door wezens aan de overzijde die mij al die berichten hadden doorgegeven en mij nu ook meenamen in het astraal verkennen van huizen, straten, parken, naar onbekende oorden. Ik zag aldaar super mooie mensen met een perfect gezicht met prachtige ogen, geen rimpeltje, geen plekje, we verschijnen als een 30jarige. Zo stralend zijn we aldaar; niet meer oud, niet meer ziek. Gewoon prachtig. Ik voelde daar rust, vrede en zaligheid.

Ik weet dat mijn zielegroep een groep van 5 vormt, een vijfster, waarvan steeds enkelen aan de overzijde zijn anderen ergens in incarnatie zijn en waarmee ik een liefdevolle band heb.

En aan de overzijde laten zij niet na om grappen uit te halen. Zoals ik in één van mijn vorige podcasts ook heb vermeld, er is veel humor aan de overzijde.

Een voorbeeld?

Op een keer zei ik dat ik geestelijk de astrale wereld wou gaan verkennen. Prompt kwam er één van hen naast mij staan met een enorme grote camera op zijn schouders met de boodschap; kijk ik zal alles opnemen zodanig dat je het niet vergeet! Leuk hé, Met twee op stap.

Ander voorbeeld, Ik moest eens een mondelinge eindproef afleggen en ook daar waren ze aanwezig. Toen het mijn beurt was om mijn proef af te leggen, gingen er 2 lichtwezentjes achter mij staan zwaaien met de Belgische vlag. Leuke ondersteuning en supporters ! Op een zeker moment zei ik ook , ja maar dat is hier wel serieus hé! Ze bleven maar zwaaien.

En ja, het moest er eens van komen. Mijn spirituele meester kwam plots opduiken zomaar vanuit het niets. Aldaar bekend als De Meester. Plots stond hij daar voor mij, t was gelijk in de sprookjes , een lang fijne man met lange baard, in een kleurrijk en goudachtig gewaad. Recht naar mij kijkend. Stil zwijgend.

En toch....een ding weet ik zeker, hij keek naar mij zonder iets te zeggen en ik begreep alles wat hij mij wou vertellen.

Het product van mijn fantasie, een droom, een innerlijke wens, een hallucinatie.... een werkelijkheid?

Door die ervaringen heb ik een gevoel van liefde, rust en vrede meegenomen in mijn leven, dankbaar en probeer mensen te vertellen dat ook zij zich kunnen verruimen, zich kunnen behelpen met een eenvoudig blanco blad en een potlood, met een heel persoonlijk verhaal, onzichtbaar aan de achterzijde van het blanco blad.

Hoe meer je je dat potlood toe-eigent, hoe meer en hoe dieper je jezelf zult leren kennen.

Neem eens een blanco blad en je eigen potlood, wetend dat aan de achterzijde van je blad teksten staan van wat je al ooit hebt beleefd, meegemaakt en met je levensdoelen,

je bent meer dan je fysiek lichaam, ik heb dit al verschillende keren mogen ervaren; 'er is leven na dit leven.' Het is voor mij een realiteit, ik heb daar echt geen twijfel meer over.

Graag verwijst ik ook naar de video op Ponto3 van Evelyn Elsaesser. Die wetenschapper heeft een onderzoek gedaan met 1004 deelnemers met de vraag of zij na het overlijden van hun geliefde nog enige vorm van contact ervaren hadden. En Wat blijkt! Meer dan 60% van de ondervraagden bevestigden dat zijn na het overlijden nog een vorm van contact ervaren hebben! Zoals de overledenen zien, ze horen, ze ruiken, ze voelen. Meer dan 60%! Moeten we nog altijd twijfelen?

Leven in vrede in en met jezelf en je blanco blad die je tezamen invult. Dit wordt zeker een kleurrijk leven! Een zinvol en rechtvaardig bestaan.

En De Meester zei nog dat we best gehecht blijven aan de takken van onze eigen boom en niet aan de takken van de boom van iemand anders.

Reinig de bodem waar je boom verankert is en geef jezelf de nodige leefruimte.

Zo geef je ook de nodige ruimte aan de anderen om dan samen dat liefdevol bos te doen bloeien.

Tja, best doen zeker?

Tot zover deze podcast, bij leven en welzijn, tot een volgende keer!

Michel Dutordoir